

LBRIS

We know
books
Jochen Till

LUCIFER junior

O echipă
diabolic de bună

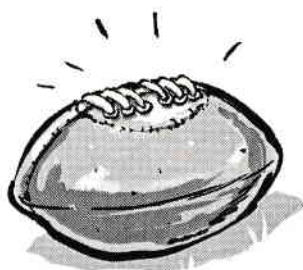
Cu ilustrații de Raimund Frey

volumul 2

 EDITURA
NICART

Cuprins

Creta scârțâitoare	8
Cineee este acolo?	29
Grăsime de pucioasă râncedă	39
Ronțâiala	52
Frământări demonice	67
Hotărâri luate din scurt	86
Bun complotism	119
<i>Hogy vagy?</i>	127
Mormăieli de stomac	138
Batman	165
Trei zile	178
Pe spate	180
Tu ești spionul!	205

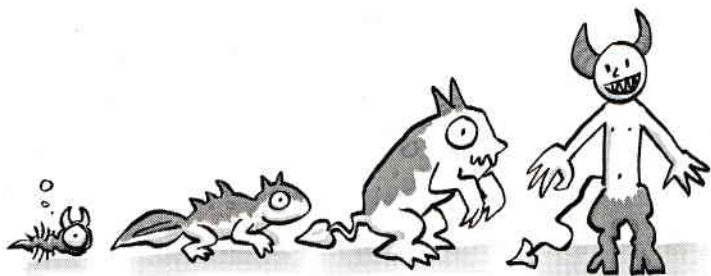

– De azi înainte, Șeful cel Mare vrea să-i aducă pe ignoranții în ale ortografiei la noi. Se pare că este un mare fan al rețelelor de socializare, dar îl enervează faptul că oamenii tot mai fac greșeli de scriere. Deunăzi, cineva chiar i-a scris greșit unul dintre nume, ceea ce l-a scos complet din minți. Doar știți cum reacționează când vine vorba de el.

O, da, toți de aici de jos știm asta. Doar nu degeaba i se spune Șeful cel Mare și Unic. Totul îi aparține. Sus, jos, foarte sus, totul e al lui. Căci se pare că el, și numai el, a construit universul, acum sute de milioane de ani. Și totuși, nu există nicio dovadă solidă a acestui fapt. La urma urmei, nimeni nu era de față pe atunci în afară de el. Mă îndoiesc că e totul așa cum pretinde el. La Sfântul Fidibus, profesorul de istorie, domnul Măr-Sălbat, mi-a povestit

cu totul altfel originea universului. Toată chestia asta s-ar putea explica strict științific, cu un mare big bang care s-a produs la un anumit moment. Și apoi a venit evoluția, un fel de dezvoltare foarte lentă, din care au luat naștere omul și toate celelalte. Nici asta nu am înțeles prea bine, dar oricum era mai plauzibil decât istorisirea ciudatului nostru Șef. Pe care, de altfel, nici nu l-a văzut vreodată vreunul dintre noi. Cu excepția tatei. Care, ca și noi, restul, se teme de el.

– O nouă secție? întreabă unchiul Gabriel, cu un aer de neliniște. Nu ne permitem, am depășit deja bugetul cu mult. Costurile ne omoară.

Bietul unchi Gabriel! Dacă nu ar fi așa de plicticos, aproape că ți-ar părea rău pentru el. E tot timpul îngrijorat, n-are în cap decât cifre și calcule, iar asta îl calcă grozav pe nervi pe tata.

– Of, mereu tu și costurile tale stupide, replică tata. Nu poate fi așa de neagră situația.

– Suntem la ananghie, Lucifer, zice unchiul Gabriel. Dacă vom continua astfel, afacerea va da faliment în cel mult trei luni.

– Atunci, fă ceva în sensul ăsta, bombăne tata. E treaba ta.

– Dar nu pot să-mi fac treaba dacă tot continui să arzi bani la propriu, răspunde unchiul Gabriel. Ai idee cât costă doar pedepsele din Secția 14?

Secția 14? Acolo stau zgârie-brânză, dacă nu mă înșel. Sunt minus treizeci de grade

în locul ăla și toată lumea e dezbrăcată. Ca să se încălzească, n-au la

dispoziție decât o sobă mică și un vraf imens de bancnote drept combustibil. Firește, nu e deloc ieftin. Nici nu vreau să știu câtă ciocolată

mi-aș putea cumpăra

cu banii ăștia în lumea de sus. Dar cum altfel să-i pedepsești pe zgârciți?

– Nu, nu știu cât costă pedepsele din Secția 14, zice tata enervat. Și nici nu mă interesează.

– Ar trebui, ripostează unchiul Gabriel. Ce părere ai? Pe cine crezi că va da vina Șeful cel Mare când totul se va prăbuși aici? Pe mine, cu siguranță nu. TU ești aici șeful și, ca atare, responsabil de tot. Și cine știe? Poate că vom avea curând un nou șef. Sau crezi cumva că nu poți fi concediat?

– Așa deci, bombăne tata, în timp ce coarnele îi mai cresc un pic. Un nou șef. Și cine crezi că ar trebui să fie ăla? Poate tu?

– De ce nu? întreabă unchiul Gabriel. Poate că e timpul să vină la putere cineva care gândește într-o manieră mai organizată și, mai ales, rentabilă. Sunt sigur că asta i-ar conveni Șefului cel Mare.

– A, da? zice tata, ale cărui coarne se lungesc și mai mult. Știi de ce anume sunt eu sigur? CĂ ȚI-AȘ SMULGE CAPUL ȘI ȚI L-AȘ ÎNFIGE ÎN LOC PE CEL AL LUI CERBER! PENTRU CĂ ORICE CÂINE INTELIGENT AL INERNULUI ESTE MAI CAPABIL SĂ DEVINĂ ȘEF DECÂT TINE! CICĂLEALA TA PERMANENTĂ ÎL ENERVEAZĂ PÂNĂ ȘI PE CEL MAI IDIOT DEMON! NU POT SĂ-ȚI MAI SUPT VĂICĂREALA! DISPARI, ÎNAINTE SĂ ÎMI IES DIN FIRE!

– Tu... mă dai afară? bâiguie unchiul Gabriel stupefiat. Asta... este o ședință oficială a echipei. Fac parte din consiliul director. Nu poți să mă alungi pur și simplu.

– SE PARE CĂ O POT FACE! strigă tata mânios. ÎN CAZ DE URGENȚĂ, CHIAȚ CU MÂNA MEA ȘI CU O COPITĂ ÎN FUNDUL TĂU! HAI, VALEA DE AICI!

Oh, acum și coarnele unchiului Gabriel se lungesc, asta n-am mai văzut-o până acum. Fornăie cu putere, își strânge dosarele, se ridică și se îndreaptă încet spre ieșire.

– O SĂ REGREȚI ASTA! strigă el și trânteste ușa cu atâta putere, încât aceasta se deschide din nou.

– A, DA? îi strigă tata în urmă. ȘI CÂND O SĂ FIE ASTA? CÂND VEI FI TU ȘEFUL AICI? MAI DEGRABĂ ÎNGHEAȚĂ IADUL!

– ASTA O SĂ SE ÎNTÂMPLE DESTUL DE CURÂND! îi replică unchiul Gabriel. CHIAR NU MAI AVEM NICIUN BAN PENTRU COSTURILE CU CĂLDURA!

– VINE DESTUL AER CALD DIN GURA TA! răspunde tata. E SUFICIENT PENTRU URMĂTORII O MIE DE ANI!

O, cât de plăcut este să mă aflu din nou aici jos! Nu m-aș fi gândit niciodată că o să-mi lipsească mugetul tatei acolo sus. La Sf. Fidibus, nu există strigăte, cel puțin nu cu adevărat. Poate că mai ridică vreunul ușor vocea, dacă nu-i convine ceva, dar asta e tot. Nimeni nu poate urla la fel de bine ca tata. Și, atât timp cât nu urlă la mine, asta are oarecum un efect liniștitor asupra mea.

Tata respiră de câteva ori adânc, coarnele redevenindu-i mai mici.

– Așa, să ne întoarcem la oile noastre, zice el în cele din urmă. Noua secție.

– Chiar trebuie să fie o nouă secție? întreabă timid Fluxus. Adică Gabriel nu a greșit cu totul, banii se împruținează cu adevărat. Și eu observ asta.

Fluxus e omul nostru de la logistică. Se ocupă de tot ce avem nevoie și nu putem produce noi înșine.

– Și tu începi acum? mormăie tata.

– Nu, nu asta am intenționat! zice Fluxus în defensivă. Doar că mă gândesc că acești ignoranți în ale ortografiei ar putea fi plasați într-o secție deja existentă. De exemplu, la tatuatorii dislexici. S-ar integra bine acolo. Și nici n-am avea costuri suplimentare.

După mine, nu-i deloc o idee rea. Tatuatorii dislexici sunt în Secția 54, am fost deja pe acolo. Ei trebuie să-și tatueze nume de demoni complicate. Pe spate. Precum SRHJTZLU sau LRGJLESJHRIOS. Și, dacă fac vreo greșeală, le este smuls un strat de piele și trebuie să o ia de la capăt.

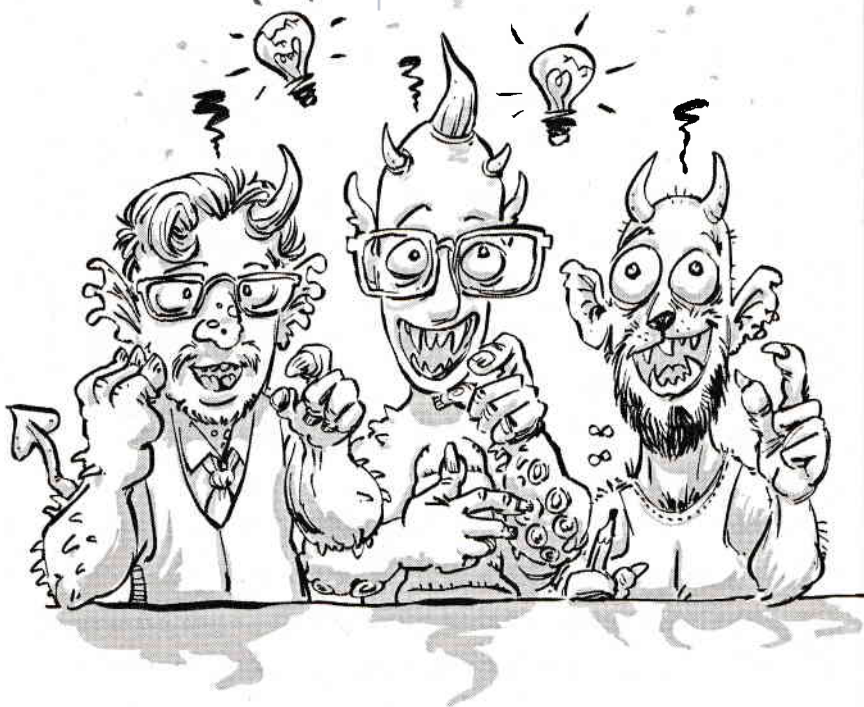
Genul ăsta de pedeapsă li s-ar potrivi celor ignoranți în ale ortografiei.

– Din nefericire, nu se poate, zice tata suspinând. Șeful cel Mare cere expres o secție separată, cu măsuri punitive individuale. Propuneri?

Tata privește cu nerăbdare în direcția celor trei demoni de la Secția Creativă. Aceștia se scarpină gânditori în bărbie.

– Cum ar fi dacă i-am pune să scrie de un milion de ori o propoziție pe tablă? propune, în cele din urmă, unul dintre ei. Ceva de genul: „Nu trebuie să fac nicio greșeală de scriere“.

– Exact! intervine un altul. Și creta să scârțâie enervant. Nimănui nu-i place asta.

– Da, zice al treilea. Și dacă fac vreo greșeală, trebuie s-o șteargă cu un burete uscat. E un zgomot tare neplăcut.

Tata îi privește cu uimire pe toți trei.

– Asta e sugestia voastră? întreabă el. Cretă scârțâitoare și un burete uscat? Dar unde credeți că suntem aici? La școala elementară pentru torționari

înduioșați? Cine v-a angajat? Fratele meu cel împătimit de economii? Poate că vă plătește după numărul de celule cerebrale de care dispuneți.

– O, nu, îl contrazice unul dintre demonii creativi. Dumneata ne-ai angajat, șefu'. În persoană.

– A, eu eram ăla? zice tata. Atunci e în regulă. EU ÎN PERSOANĂ pot să vă și dau afară. ȘI ASTA NUMAIDECÂT!

Pocnind din degete, se ridică trei nori galbeni de fum și, în clipa următoare, pe scaunele pe care stăteau demonii se află trei bucăți de cretă scârțâitoare. Tata le înșfacă, le zdrobește în pumn și se freacă cu praful la subsuoară.

– S-a zis și cu ideea asta, lămurește el. Are cineva vreo propunere *bună* pentru pedepsirea ignoranților în ale ortografiei?

Majoritatea celor prezenți îl privesc cu respect sau teamă, iar unii se uită în tavan – nimeni nu îndrăznește să zică nimic.

– Cred că am o idee, zic eu în cele din urmă.

– Păi măcar e cineva care nu se teme, bombăne tata. Dar sper că ți-e cât se poate de clar că te voi transforma și pe tine în ceva și chiar te voi zdrobi dacă ideea ta nu e bună. Nimeni nu poate zice că te scutesc doar pentru că ești fiul meu.